GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Nous reptes per fer funcionar Catalunya a Girona.

Política | 15/01/2008 | 11:25

Conferència del conseller de Governació i Administracions Públiques, Joan Puigcercós, a la Cambra de Comerç de Girona.

Joan Puigcercós a Girona:

Per sobre de qualsevol altra consideració, en aquesta conferència, voldria anar per feina, ja que, ni vostès, ni jo, ni el país, no ens podem permetre el luxe de perdre cap més tren. Catalunya necessita un nou model de finançament, per donar respostes a les necessitats econòmiques i socials dels catalans. Aquest nou model de finançament és imprescindible per assegurar-ne el desenvolupament econòmic, per garantir la cohesió social i per reafirmar la igualtat d'oportunitats dels ciutadans. Avui, els vull presentar un conjunt de propostes que permetin que aquest país funcioni com els catalans i catalanes ens mereixem.

Abans, però, des d'una perspectiva una mica personal, voldria dibuixar-los els grans traços de la situació actual de la nostra economia i de la nostra societat. Una mena de relat sobre l'evolució demogràfica i econòmica del país en els darrers anys. En els darrers vuit anys, la població de Catalunya ha crescut un 16,1%. Es tracta exactament de 987.087 habitants, la gran majoria dels quals són persones immigrades. En el mateix període, la Irlanda del miracle econòmic ha passat de 4 milions d'habitants a 4,6 milions. En bona mesura, també gràcies a l'arribada d'immigrants. És a dir, el nombre d'habitants d'Irlanda ha crescut percentualment igual que el de Catalunya.

No és estrany, doncs, que els irlandesos comencin a patir un greu dèficit de les infraestructures econòmiques i socials. Si fa o no fa, uns problemes semblants als nostres. A l'hora de combatre aquest col·lapse, però, hi ha una diferència important: ells tenen un estat propi, per tant, poden decidir les seves prioritats i, el més important, les poden executar per ells mateixos. Nosaltres encara no tenim estat, però, des de l'actual Govern i, amb el nostre pes a Madrid, hem d'aconseguir resultats.

Cal adequar la xarxa d'infraestructures al volum actual de població. El caos a l'aeroport, l'apagada elèctrica a Barcelona, l'etern col·lapse de les autopistes de peatge en règim de monopoli, la nul·la voluntat de l'Estat per construir vies ràpides, i el despropòsit al que s'ha arribat amb el servei de rodalies i de mig i llarg recorregut de Renfe, així com en els serveis sanitaris. Tot plegat ofereix una mala imatge exterior de Catalunya.

Què ha de pensar un empresari estranger, que es vulgui instal·lar –per exemple– a les comarques de Girona, davant el desori dels darrers mesos? Doncs, malauradament, pensarà que potser és més pràctic instal·lar la seva empresa lluny de Catalunya. El drama, però, ve de lluny. O, no han vist que amb el restabliment de la xarxa de rodalies els problemes han continuat? És que els exemples dels trams entre Vic i Puigcerdà, o entre Lleida i Manresa, o de les Terres de l'Ebre no són suficients? Què es pensen que pot arribar a passar d'aquí a dos anys amb la sortida de mercaderies des del Port de Barcelona? Tots sabem que la crisi de la xarxa d'infraestructures s'explica, en bona mesura, pels baixos nivells d'inversió pressupostada per l'Estat i pel baix nivell d'execució d'aquesta obra.

Recentment, Foment del Treball denunciava –Esquerra ja fa molt de temps que ho fa– que, en

els darrers 10 anys, la inversió pressupostada per l'Estat a Catalunya ha representat el 13,5% de la inversió en el conjunt de l'Estat, mentre que el pes del PIB de l'economia catalana se situa en el 18,7% i el pes de la població en el 15,9%. A més, l'Estat només executa a Catalunya el 74% de l'obra pressupostada. En el període 2000-2006, el PIB real de l'economia catalana ha crescut un 6,7%, poc més d'1% cada any, i la productivitat ha baixat un 1,8%. Què ha passat? Doncs que s'han creat molts llocs de treball, però de baix valor afegit.

Mentrestant, què ha passat aquests mateixos anys als països més desenvolupats de la UE en relació amb el creixement de l'activitat i la productivitat? Doncs que el PIB ha crescut menys que a Catalunya, però la productivitat ha augmentat i això ha permès, simultàniament, que els treballadors gaudeixin d'uns salaris més elevats i les empreses d'uns beneficis més alts. De les 25 empreses espanyoles amb un volum més alt de facturació només 4 tenen seu social a Catalunya. I, entre les 100 primeres, només 19. En definitiva, malauradament, Catalunya ja no és la fàbrica d'Espanya.

Tothom parla de la riquesa de Catalunya i la lògica solidaritat que aquesta riquesa implica, però la capacitat adquisitiva real dels catalans se situa únicament un 4,3% per sobre de la mitjana espanyola, i és superada, per aquest ordre, per Navarra, el País Basc, Madrid, Aragó, Castella-Lleó, Cantàbria, La Rioja i –encara que sigui per poc– per Melilla.

Els explicaré un problema que ens hem trobat aquest any al Govern. Com vostès ja saben, una part dels ingressos de la Generalitat provenen de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Un impost que, des de fa vuit anys, ha permès a la Generalitat anar fent la viu-viu, atès que la seva recaptació ha anat augmentat molt any rere any. Doncs bé, en aquest exercici –en part per la desacceleració del mercat immobiliari– hem deixat de recaptar uns 900 milions d'euros per aquest impost, que ja estaven pressupostats. I això ha obligat la Generalitat a ajornar molts projectes, que ja estaven a punt de dur-se a terme; projectes que, sens dubte, també els afecten a vostès.

En definitiva, un entrebanc de 900 milions d'euros, que, deixin-m'ho dir clarament, és molt inferior al dèficit fiscal, un dèficit fiscal amb l'Estat que l'any 2005 se situa en 18.595 milions d'euros. És a dir, 2.622 euros per habitant! En altres paraules, el dèficit fiscal amb l'estat equival a més de 20 trasbalsos pressupostaris, com el que ens ha causat –aquest any– la desacceleració del mercat immobiliari. Qui de vostès dubta que el "concert econòmic" no solucionaria tots els nostres dèficits infraestructurals? El mateix "concert econòmic" que el PSOE i el PP ens neguen a nosaltres i que, en canvi, defensen al País Basc i Navarra.

Suposadament, aquest desgavell de les inversions, l'ha de solucionar la disposició addicional tercera de l'Estatut. En aquest primer any d'aplicació (el 2007), però, això no s'ha produït. Ja veurem què passarà en el futur, ja que, malgrat que la partitura sembli bona, és difícil que en surti una bona simfonia. Tots sabem que l'acord conté algunes llacunes molt importants. De fet, no hi ha prou projectes pressupostats per executar. I, a més, és prou sabuda per tots l'escassa voluntat del Govern central per dur-los a terme.

Em sap greu haver començat la conferència d'avui amb aquesta cantarella.
Després, ens diuen que els catalans sempre ens estem queixant i no els falta raó, però a nosaltres tampoc. Fa unes setmanes, el Círculo de Economía va assenyalar que als empresaris catalans potser els manca certa ambició i capacitat de lideratge per desenvolupar projectes de gran volada. En canvi, jo estic convençut que ni als empresaris ni la societat catalana ens falta empenta ni capacitat de lideratge.

En aquest sentit:
1.Cal continuar exigint un millor finançament per a la Generalitat de Catalunya. I, per tant, sol·licitem la reformulació urgent de la LOFCA (Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes). Tot plegat sense oblidar que el model òptim és el del concert econòmic.
2.Cal vetllar pel compliment íntegre i escrupolós de la disposició addicional tercera de l'Estatut, en relació amb la inversió en infraestructures. I, en aquest cas concret, hem d'estar especialment atents a les "Encomanes de Gestió" o models de Consorci de les gran inversions de l'Estat a Catalunya. Nosaltres hem de decidir què és prioritari, com es projecta, com es licita i com s'executa. I, així, podrem garantir que es faci bé i a temps.
3.Hem d'anar més enllà del simple traspàs de rodalies o dels aeroports de Girona o Reus. Tenir rodalies sense compromisos de l'ADIF pot ser contraproduent.

De què serveix que ens cedeixin competències, si ens neguen els fons per dur-les a terme amb garanties? Òbviament, hem de ser crítics amb nosaltres mateixos i mirar, dia rere dia, en què podem millorar; però, hem estat un motor econòmic i ho podem continuar sent. Només ens cal la benzina necessària. És a dir, el finançament, perquè, ningú no construirà el futur per a nosaltres. De fet, pel que fa a les relacions financeres entre Catalunya i l'Estat espanyol, Esquerra sempre ha reivindicat que el nostre país pugui disposar d'un model de finançament, equivalent al de les comunitats de règim foral.

En altres paraules, Esquerra vol garantir el futur de Catalunya amb un model de finançament, basat en el concert econòmic cooperatiu. Ara bé, per fixar aquests objectius i fer un pas endavant, hem de saber on som, conèixer el dèficit fiscal català, fer complir la disposició addicional tercera de l'Estatut i exigir, sobretot, transparència. Cal saber què aporta Catalunya al conjunt de l'Estat, i això ens demostrarà, més enllà de qualsevol dubte raonable, que hem d'exigir un nou model de finançament.

Precisament, una de les demandes històriques de la societat catalana al Govern de l'Estat ha estat la publicació oficial de les balances fiscals. I, fins i tot, hi ha diferents mandats parlamentaris, aprovats per les Corts Generals, que insten el Govern d'Espanya a fer-ho. Tot i així, fins al moment actual, tant el PSOE com el PP, s'han negat sistemàticament a satisfer aquesta demanda de la societat catalana, tot incomplint –a més– els mandats del propi Parlament espanyol. Tots sabem que el nou Estatut de Catalunya no suposa una millora en el finançament respecte als models aplicats fins a ara. Ja ho vam deixar molt clar després de la retallada Mas-Zapatero.

Per aquesta raó, hem encarregat un estudi a un grup de prestigiosos economistes, vinculats a la Fundació Irla. En bona mesura, les dades d'aquest estudi coincideixen amb les elaborades per la conselleria. I, sens dubte, aquestes dades fan feredat. L'any 2005, el dèficit fiscal de Catalunya va ser de 18.595 milions d'euros; és a dir, 2.622 euros per habitant. Això representa el 10,2% de tot el que va produir l'economia catalana l'any 2005. Perquè es facin una idea més propera, això equival a 4 vegades tota la producció del Gironès durant l'any 2005.

A més, en termes reals, el dèficit fiscal ha augmentat de manera constant entre l'any 1995 i el 2005. En concret, el dèficit absolut s'ha multiplicat per 2,24, i el dèficit per habitant per 1,93. És a dir, en 10 anys, la "solidaritat" amb la resta de regions de l'Estat s'ha multiplicat per 2! En altres paraules, en termes reals, ara ens espolien el doble que deu anys enrere! I suposo que a hores d'ara i, amb aquestes dades, ningú farà veure que s'escandalitza, si faig servir la paraula "espoli". I el cert és que aquest espoli ja no es pot aguantar més.

En els darrers mesos, hem assistit a dos fenòmens extremadament preocupants. D'una banda, el

prou conegut col·lapse d'una part de les infraestructures catalanes (no cal pas que els en faci la llista, perquè tots vostès en són ben conscients). I, de l'altra, també hem rebut l'impacte d'uns informes no gaire positius sobre l'educació a Catalunya. I, si no vigilem, això els ho dic com a conseller, però especialment com a ciutadà que estima la seva terra, aquesta situació també es pot estendre a l'àmbit sanitari, on uns professionals de gran vàlua estan fent mans i mànigues per evitar que les mancances financeres els acabin desbordant.

El Govern de la Generalitat no els pot donar més recursos, perquè, senzillament, no en té. Després de Madrid, el País Basc i Navarra, Catalunya és la quarta regió espanyola en PIB per habitant, allò que produeix cada un de nosaltres. En canvi, Catalunya només és la novena en renda per habitant, allò que cada un de nosaltres guanya a final de mes. L'acció recaptadora i redistribuïdora de l'Estat fa que els catalans perdin cinc llocs en el rànquing estatal.

Deixeu-me que us expliqui una anècdota especialment significativa. Vosaltres sabeu que el poder de compra de la renda per càpita de cada comunitat varia en funció del nivell de preus. I també sabeu que els preus són molt superiors a Catalunya que al conjunt de l'Estat. Doncs bé, durant la negociació estatutària, Esquerra defensava que el concepte de renda per càpita havia de tenir en compte els diferencials en el poder de compra de cada comunitat, derivats de les diferències en els nivells de preus que tan castiguen els nostres jubilats.

Un concepte que havia quedat recollit en l'article 206.4 de la proposta estatutària, que havia estat aprovada pel Parlament de Catalunya i que el mateix Alfredo Rubalcaba va liquidar amb l'argument que "eso no cuela". Sens dubte, tot un exemple de sofisticació intel·lectual i de sensibilitat cap a les persones més necessitades de la nostra societat.

"Gràcies a l'Estat", doncs, els catalans som superats per Aragó, Castella-Lleó, Cantàbria, La Rioja i –encara que de no gaire– per Melilla. Sí, ho han sentit bé, Melilla. Els casos de Castella-Lleó i Melilla són probablement els més paradigmàtics, ja que, malgrat produir molt menys que els catalans, disposen de molts més recursos que nosaltres. I, tot plegat, a causa de l'espoli fiscal que l'Estat espanyol ens imposa.

La tradició popular ja fa segles que ha forjat una expressió per definir aquesta situació, una expressió que el conseller Josep Huguet, un dels personatges més decisius en la construcció ideològica de l'independentisme d'esquerres, ja va fer servir de títol en un dels seus llibres: Ser cornuts i pagar el beure!

En canvi, el País Basc i Navarra apareixen en els primers llocs, tant pel que fa a la producció com a la renda per càpita. Sens dubte, això és fruit del concert econòmic, ja que per cada euro que disposa la Generalitat per atendre les necessitats dels catalans, el govern basc en disposa d'1,73 i el govern navarrès d'1,71. És a dir, el sistema foral garanteix un 70% més de recursos per habitant que el sistema de finançament que ens imposen a nosaltres. Que ens imposen a tots i a cada un de nosaltres!

Un espoli fiscal que impedeix que Catalunya sigui un país econòmicament pròsper, socialment just, ecològicament sostenible i territorialment equilibrat. Tal com he assenyalat, en un sol any, l'Estat ens espolia una xifra propera als 19.000 milions d'euros. Però, exactament, això què vol dir? Què podríem fer amb aquesta quantitat de diners? Deixeu-me posar alguns exemple.

D'entrada, podríem suprimir els peatges de Mollet, de Montgat-Mataró i de Martorell, valorats, respectivament, en 1.064, 750 i 1.382 milions d'euros i, a més, podríem pagar totes les actuacions viàries previstes en el "protocol de col·laboració entre el Ministeri de Foment i el

Departament de Política Territorial i Obres Públiques, des del 2007 fins al 2012, tant pel que fa a les obres que corresponen a la Generalitat de Catalunya (3.035 milions d'euros), com a les que són responsabilitat de l'Estat (2.070 milions).

A més, encara ens quedarien diners per fer front a totes intervencions ferroviàries previstes en aquest protocol de col·laboració entre el Ministeri i la conselleria d'Obres Públiques, des del 2007 fins al 2012, valorades en 3.563,50 milions d'euros.

Pel que fa a les comarques de Girona, es podrien encarrilar les obres en infraestructures ferroviàries de la variant de Figueres (120 milions d'euros). Però també totes les obres viàries pendents des d'ara fins al 2010, com ara, l'eix transversal, la C-25 (708 milions d'euros); l'autovia A-2, des de Tordera a la frontera francesa (445 milions d'euros); la carretera C-37, entre Torelló i Sant Esteve d'en Bas, els dos trams i la variant (283 milions d'euros); la carretera C-17, entre Vic i Ripoll (221 milions d'euros); el desdoblament de la carretera C-31, entre Palamós i Palafrugell, i entre Maçanet i Santa Cristina d'Aro (91 milions d'euros). També es podrien assumir totes les inversions previstes per AENA a Girona fins el 2010 (73 milions d'euros).

Tots aquests projectes de la demarcació de Girona (fins a 1.987 milions d'euros) es podrien finalitzar amb el 4,5% del dèficit fiscal d'un any. I amb el 10% del dèficit fiscal de Catalunya, de tan sols un any, es podrien finançar el conjunt de les obres més significatives per part de l'Estat i la Generalitat en matèria de transports i d'altres que els he comentat previstes fins al 2010 a Girona.

A Catalunya, totes aquestes despeses representen un total inferior a 13.600 milions d'euros. És a dir que, malgrat incloure totes les inversions viàries i ferroviàries previstes entre el 2007 i el 2012, tot plegat es podria pagar amb el dèficit fiscal català d'un sol any! I encara ens sobrarien més de 4.000 milions d'euros! Ho repeteixo, amb el dèficit fiscal d'un sol any, podríem suprimir molts peatges i pagar totes les obres viàries i ferroviàries previstes entre els anys 2007 i 2012. Sens dubte, el concert és un bon negoci. I, en qualsevol cas, és evident que el model de finançament actual està esgotat.

Ara, però, no serveix de res lamentar-nos. Ara, cal anar més enllà. Ha arribat el moment de definir un nou sistema de finançament per a Catalunya. A més, l'Estatut preveu que aquest nou sistema de finançament ha d'estar aprovat abans del 9 d'agost de 2008. Aquest és un aspecte massa transcendental com perquè es cuini a les fosques. Cal que tots plegats sabem on estem i on volem anar. La societat catalana té el dret i la necessitat de participar en aquest debat. Hem de parlar clar i català. Ens cal una campanya pública transparent i sense pèls a la llengua sobre el finançament del nostre país.

Al mateix temps, però, necessitem dues coses essencials: un acord parlamentari ampli i consistent –els partits no ens podem permetre un nou espectacle lamentable com en el debat estatutari– i el compromís de la societat en general i dels sectors econòmics en particular. Una societat que, deixeu-m'ho dir, no pot anar a deshora, ni a remolc, ni molt menys contra corrent!

En aquest moment del meu discurs, és probable que molts de vostès dubtin sobre si tot plegat tan sols són paraules. Òbviament, tenen tota la legitimitat per fer-ho. De fet, tot just en començar, jo mateix reconeixia que és imprescindible un "pla d'obres" per fer funcionar el país. I, per tant, pot ser que vostès es preguntin si realment el tenim, i si està ben traçat. Així, doncs, què proposem?

L'Estat ha de publicar les balances fiscals immediatament, en el termini que separa les eleccions

espanyoles de la sessió d'investidura del president del Govern espanyol. Això ha de servir per centrar el debat del nou model de finançament. El nou model de finançament, que sorgirà d'un Estatut retallat i mutilat, ha de permetre reduir substancialment el dèficit fiscal de Catalunya. En cas contrari, viurem més col·lapses els propers anys.

Exigim, per tant, una cosa molt senzilla i raonable: un sistema de finançament just, perquè ens hi juguem el futur de Catalunya. La negociació del nou model de finançament ha de ser transparent. Tant a Madrid com aquí. I amb això vull dir que el Govern de Catalunya ha de liderar un procés per consensuar un model de finançament amb els agents socials i amb totes les forces polítiques amb representació parlamentària. I la transparència implica diàleg i l'adopció d'una proposta conjunta de la societat civil catalana i de tots els partits que s'hi vulguin sumar. Explicar fil per randa l'evolució i els resultats reals de la negociació a tota la ciutadania. Les coses clares i la xocolata espessa.

A partir del proper any, el Govern català hauria de presentar dos pressupostos de la Generalitat de Catalunya. El que s'hauria d'aplicar i el que tindria la Generalitat de Catalunya sense dèficit fiscal. Així, els catalans seríem plenament conscients de les conseqüències reals de l'espoli que patim. Una campanya divulgativa, amb cara i ulls per tal que tots els ciutadans de Catalunya coneguin, parafrasejant Quim Monzó, la magnitud de la tragèdia del dèficit fiscal.

I, què farà Esquerra si no es compleixen aquests punts? Liderar el procés, mitjançant la presentació d'un sistema de finançament per Catalunya. Un sistema que consensuarà amb la societat civil i amb el major nombre possible de partits de l'arc parlamentari català, ja siguin del Govern o de l'oposició. Denunciar sense embuts, davant la societat catalana, qualsevol intent de negociació a la baixa del model de finançament. Donar suport a qualsevol mobilització de la societat civil per aconseguir un model de finançament just per a Catalunya.

Catalunya sempre ha estat un país d'avantguarda i volem garantir que ho continuï sent. Ja no podem competir en mà d'obra barata i, el cert és que tampoc ho volem. Cal aprofitar les noves tecnologies per obrir nous mercats. Davant del perill de la deslocalització, cal trobar també les oportunitats en la localització. En altres paraules, hem d'identificar els àmbits en què podem ser capdavanters al món, i potenciar-los, tot agrupant els esforços de les universitats, dels centres de recerca, de les empreses i de les administracions públiques. I, per suposat, del conjunt de la societat catalana.

Pel que fa a l'ús de noves tecnologies en l'àmbit empresarial, Catalunya està per sobre de la mitjana espanyola, però encara està lluny del lideratge europeu. El nostre referent ha de ser Europa i el món. Com a model d'innovació i modernitat, Catalunya pot esdevenir un agent estratègic del sud d'Europa, la Mediterrània i Àsia.

I, mentrestant, què podem fer des d'aquí? Des del Govern estem treballant en el Pacte Nacional per a la Recerca + Desenvolupament + Innovació (R+D+i) que volem signar l'any vinent per millorar la productivitat de la nostra economia, apropant, tal com els deia, els mons de la universitat i l'empresa. De fet, per progressar, necessitem una societat més formada i que valori l'esforç.

L'educació hauria de ser el fonament de l'excel·lència de Catalunya. Així, la nova Llei catalana d'educació hauria de ser una eina per reformar, des del rigor, el nostre model educatiu.

En poc més de vuit anys, hem rebut un milió de persones. Això ha comportat aules saturades, llistes d'espera, i el col·lapse dels serveis socials. Sens dubte, podem estar orgullosos del gran

esforç que ha fet el nostre país. L'aspecte més positiu de tot plegat és que ho estem fent sense tensions socials. No hem d'oblidar que molts professionals han estat, i estan, al límit. Ha de quedar clar, però, que això no només és un problema de la nova immigració. També hi ha canvis en l'estructura familiar, ja que els progenitors dediquen menys temps a la família i més a treballar. Per tant, tot plegat ha comportat, especialment en el terreny de l'educació, una baixa dels nivells de qualitat en l'ensenyament.

Què hi podem fer?
1.Enfortir de nou l'autoritat dels docents. Això implica reduir ràtios a les aules, millorar la seva formació continuada i establir incentius per resultats.
2.Incrementar les polítiques de suport a la inclusió de la nova immigració i també dels sectors socials amb més risc d'exclusió. Amb exemples com les aules d'acollida o els plans d'entorn.
3.Augmentar les hores i la qualitat dels aprenentatges en llengua anglesa i matemàtiques. Amb objectius col·lectius, clars i quantificables.
4.Crear un cos de directors d'escola que pugui promoure la competitivitat de les plantilles docents.
5.Revaloritzar la formació professional per adaptar-la amb més flexibilitat a les necessitats del mercat.

Concretament, des del Departament de Governació, també treballem per facilitar que el país funcioni millor. Deixeu-me que us en posi tres exemples: pel que fa al model d'Administració pública; en l'àmbit de les telecomunicacions, i, el tercer, en referència al suport necessari al teixit social.

Proposem un canvi i una millora del nostre model d'Administració pública, tant la catalana com la local. La rapidesa i l'eficiència han de ser l'objectiu. Una Administració efectiva és un element clau de competitivitat econòmica. Amb aquesta finalitat, hem de ser capaços de:
1.Implantar de manera ràpida i eficient l'administració electrònica. Això vol dir que qualsevol gestió es pugui fer telemàticament. Avançar, per exemple, en la signatura electrònica entre les mateixes administracions catalanes i el sector privat.
2.Aprovar, en aquesta legislatura, i al més breument possible, una nova llei catalana de funció pública, per treballar per objectius i valorar la productivitat.
3.Reduir tràmits i simplificar les gestions administratives: la lentitud en els procediments és, massa sovint, la causa d'irregularitats.

També dediquem molts esforços a les telecomunicacions, per tal de modernitzar el país i facilitar la igualtat d'oportunitats arreu del territori. De fet, la incorporació a la societat de la informació és un dels reptes més importants de les societats modernes. El model que s'adopti i la velocitat amb que es faci marcaran de manera definitiva el futur econòmic, social i polític del nostre país.

En aquesta línia, els objectius que ens hem marcat són:
1.Agilitzar l'arribada de la banda ampla, la telefonia mòbil i la TDT a tot el territori i reduir la fractura digital del món urbà i el món rural. Això ho farem treballant amb les administracions locals, els operadors i els col·lectius professionals.
2.Potenciar la connectivitat amb la banda ampla en els polígons industrials de Catalunya i difondre projectes com l'anella industrial i la seva prova pilot en el sector de l'automòbil.
3.Desenvolupar l'acreditació en noves tecnologies, per objectivar els nivells de coneixement en l'ús de les TIC i la formació, l'oferta i la demanda de professionals.
4.Desenvolupar projectes i factors innovadors, a partir de la capacitat de compra de les administracions públiques.

A més, estem convençuts que Catalunya disposa d'una "societat civil" molt densa i variada. Així, per exemple, més de 600 mil voluntaris (gairebé un 10% de la població) participen en serveis a la comunitat. Però, són excessivament dependents i, per tant:
1.Hem de patrimonialitzar les entitats, perquè puguem tenir una xarxa d'entitats, especialment del tercer sector, lliures, competents i independents, que faci possible compartir objectius i crear sinergies que tinguin un efecte multiplicador en la millora de la societat.
2.Crear les condicions per incrementar el nombre de voluntaris i la seva formació.

En definitiva, no sóc pessimista envers Catalunya, ni em vull instal·lar en la queixa constant. Treballarem per fer funcionar el país i em comprometo a exigir el que ens pertoca, per arribar allà on ens hem proposat. Tenim un bon pla d'obres i ja hem posat la primera pedra. Insisteixo, estic convençut de les potencialitats de Catalunya.

I és per això que reclamem la inversió que ens pertoca, i que ens permetrà fer d'aquesta empenta, una realitat. Però aquesta exigència no es concretarà si no compta amb la complicitat de tothom: prou de tàctiques partidistes, és hora de sumar entre tots, des de les forces polítiques fins a la societat civil. I, per tant, deixeu-me insistir, la societat catalana no es pot quedar al marge ni anar a deshora.

Pel camí del creixement econòmic i social, Esquerra intenta portar Catalunya cap a quotes d'autogovern i sobirania més altes. I, fins i tot, comencem a superar el marc estatutari, tal com s'ha demostrat en la qüestió de l'aeroport del Prat. Ara per ara, el nostre gran repte és assolir un nou acord de finançament.

Estic convençut que amb diàleg i fermesa s'arribarà al consens necessari per fer funcionar el país i per aplicar les polítiques socials que mereixem, en els àmbits del benestar, la salut i l'educació.

Autor: Redacció
Redacció

https://gironanoticies.com/noticia/4982-nous-reptes-per-fer-funcionar-catalunya-a-girona.htm